

AK-29

Zvláštní příloha 15. Román na pokračování DAVOS, autoři Kačur, CHáb, pokračování osmé

nevyspaně se podívat na spoušť, kterou autoři těchto slov na jejich, jinak tak klidné místo, uvalili. Možná, že nejednomu bleskla hlavou otázka pátrající po smyslu bytí, ale spíš jen rázně zakleli a už o čtvrté ranní pohřbili nastávající den jako jeden z nejhorších v jejich životě. V dálce se ozvala siréna, po ní další. V oknech se rozsvěcovaly lampy na nočních stolcích, ruce se natahovaly po budících, do úst se vkládaly falešné zuby. Den dnes začal trochu předčasně.

Nabokovič otevřel okno, vyklonil se z něho a popatřil kritickým okem na chlapa pod ním.

„Co tam tak rveš, paviáne jeden?“ zařval na něho Nabokovič.

Schnabe se zastavil. Další zvolání mu odumřelo na rtech. Nabokovič byl objeven.

„Velevážený Naryškine,“ řekl Schnabe. „Pojďte dolů. Rychle. Závisí na tom nejen život váš, ale i ten můj.“

„Co se děje?“ Nabokovičovi se nechtělo do nočních ulic. Lolipop napsal, co by se ještě staral o svět. Nakašlat na něj, projelo mu hlavou.

„Pojďte dolů,“ zaryčel zoufale Schnabe. „Jde nám o život. Hlavně nám dvěma.“

Nabokovič si promnul tvář.

„Dejte mi chvílku,“ křikl z okna a zavřel ho. Lehnout si? Vykašlat se na všechno? Utéct před realitou? Jak zbabělé je před vším utíkat, když klíč už opatrně zamyká zvenku dveře a kabát, teplý, značky Dehonor visí na těle.

Schnabe seděl na schodu a kouřil cigaretu. Nikdy před tím cigarety nekouřil. Nikdy žádné ani neměl. Neměl u sebe ani zapalovač. A přesto kouřil.

Nabokovič vyšel ze dveří a o Schnabeho se takřka přerazil.

„Člověče...“

„Sedněte si,“ poručil Schnabe. Nabokovič v jeho hlase ucítil emoce, nějaké, je jedno jaké a sedl si.

„Jsme v područí,“ řekl tiše Schnabe.

„My...?“

„Nechte mě mluvit,“ mávl rukou Schnabe. „Nejen já a vy, ale my všichni, celý svět, bez výjimky. Možná, že to vyzní šíleně, ale to je mi jedno. Dva břídílové v Praze v minulosti se rozhodli psát svůj stěžejní román. Které dva volí to kdy nenapadlo. Ale!! Teď je tu jakýsi vhléd do budoucnosti, který oni nevidí, neví o něm a přesto ho tvoří. To o čem píší je skutečnost. Ta naše. Oni nás píší.“

„Dobrou noc,“ řekl Nabokovič a pokusil se vstát, ale Schnabeho ruka ho zadržela.

„Sedněte. Myslíte si, že jsem blázen. Nejsm. Tady máte,“ řekl Schnabe a podal Nabokovičovi knihu. Dějiny ubohosti, stálo na ní. Autorem byl Schnabe. Žijící klasik. Nabokovič ji nechápavě pozoroval. Schnabeho znal. Každý ho znal.

„Obrázek autora na deskách,“ řekl netrpělivě Schnabe. Nabokovič obrátil knihu a spatřil na fotografii toho šílence co seděl vedle něho. Jak lehce se jeho odpor přetavil v překvapený údiv.

Nabokovič se zakoktal aniž by cokoliv řekl. Ano, jeho vlastní psaní bylo jakousi růžovou pěnou po souloží, takovou štiplavou, ale lehce smyvateľnou nadbytečností. Ale Schnabe? To byla literatura, která byla Literaturou. Na Schnabeho všichni hleděli s nenávisťným obdivem.

„Nekouřím,“ řekl Schnabe zapaluje si jednu cigaretu od druhé. „Nikdy jsem nekouřil, nejsem blázen a podívejte.“

Schnabe natáhl do plic kouř. Slastně přivřel oči.

„To oni. Oni dva. Musíme se bránit.“

„Ale jak je to možné?“

„Jeden z nich, nevím který, nahlédl do knihy stvoření. Ne, nejedná se o Bibli, je to nekonečná kniha, kterou sepisují osvícení muži dějin. To oni řídí svět uváženým spisováním naší historie, tím, že ji píšou do budoucnosti. Dostojevskij sepsal pád carství. Twain si vystřelil z dějin Ameriky. A další a další. Každá epocha má svého hlavního spisovatele, který sepíše kus dějin dopředu. Však se podívejte na vývoj světa. Od primitivního sepisování dějin neandrtálců malůvkami na stěnu jeskyní až po značně sofistikovanejší dějiny zrudnosti druhé světové blamáže. Ale na počátku 21. století se, nevím jak, ujali světa ti dva vykradači vlastních snů. Pokud nezasáhneme, bude s námi amen. Se všemi. Uvědomte si, že oni, oni pracují s absurditou. A to je velmi nebezpečná odnož literatury. Americké komando ve Švýcarsku? V neutrálním státě? Spasme duše, spasme těla, ale utéct není kam. Jen jedině mě napadá. Prý, prý je tu jeden z nich. Přimo u nás. V naší době. Na něho se musíme zaměřit.“

Od jezera začal foukat silný studený vítr, jenž byl patrně součástí daleko většího meteorologického jevu vyvolaného rozdílnými hladinami tlaků a kdesi nad horami střetla se tlaková výše s tlakovou níží, kteréžto setkání vyvolalo mimo jiné i silnou vichřici a na jezeře se zvedly velké vlny, které rozhoupaly turistické parníky ukotvené v nedalekém přístavišti a nedaleko hotelu jeden takový silný poryv větru překotil odpadkový koš a roznesl po silnici různé nepotřebnosti jako vajgly a použité prezervativy a několik injenkčních stříkaček a na jeho křídlech se vznesly do vzduchu jedny staré noviny a bylo tak týden staré sobotní vydání Neue Zürcher Zeitung, jehož listy se volně rozdělili a střední dvojlist kulturní rubriky přistál nedaleko od mužské dvojice pokuřující poblíž portálu hotelu Montreaux Palace, která se ale už měla k odchodu a oba opravdu pomalu zamířili dovnitř do hotelu a jednomu z nich se ten pomačkaný dvojlist otřel o nohu a kdyby poryv větru nebyl analfabetem byl by se mohl poučit, neboť právě na tomto osiřelém dvojlistu byla část reportáže popisující týden staré setkání dvou slavných myslitelů, k němuž došlo v Davosu a byl, alespoň podle článku ohromující zážitek, setkání ovlivňující myšlení na stovky let, ale vítr neprojevil o noviny zájem a spáchal také pěkné nepořádky v apartmá mistra Naryškyna, neboť poté se vyšel ven za povykujícím Schnabem, zapomněl zavřít okno a nebylo tam nikoho, kdo by jej zase zavřel, protože jeho paní byla právě v Itálii na návštěvě u syna Antona Pavloviče, jinak to známého hudebního virtuosa, jímž ovšem již každá pořádná vichřice je i bez dlouholetých studií Šostakoviče či Stravinského a dnes si nám předvedla hotovou symfonii děsu a vášně, jejíž poslech zanechal Naryškinův psací stůl ve stavu totálního rozvratu, takže vstoupivší pánové shledali po vstupu do pokoje, že byl patrně vykraden až pohled na rozevřené okno poupravil onu domněnku-**POHLED POKRAČUJE PO ROZHÁZENÝCH PÍSEMNOSTECH KE KNIHOVNĚ TONOUCÍ V POLOŠERU, NEB JI OSVĚTLOVALA POUZE ČÁSTEČNĚ PŘEKOCENÁ STOLNÍ LAMPA SE ZELENÝM STÍNÍTKEM, MUŽI MINULI TU SPOUŠŤ A ZAMÍŘILI ROVNOU KE KOŽENÝM KŘESLŮM V ROHU MÍSTNOSTI,** JENOM Vladimír Nabokovič zavřel okno, přičemž překročil Kouzelný vrch a Smrt v Benátkách a žlutou obálku další to oběti bezuzdného řádění vzdušných proudů a zeptal se Schnabeho nedá li si trochu koňaku a ten zapalující si další cigaretu roztřeseným hlase poděkoval, že si kapku přeci jenom dá a Naryškynův pohled při rozlévání zalétl k oknu a vůbec se nepodivil, že v dálce se proti tmavému pozadí rýsuje temný masív Hradčan a když se otočil uviděl sedět v křesle Lukáčka a nepodivil se ani tomu, že již není Naryškinem nýbrž Maderem, kterému se po úderu zlatou cihlou honily hlavou divné sny vidiny a tak naprosto nepřekvapen přešel svojí vinohradskou pracovnou ke svému hostu a zeptal se ho, co říká poslednímu dílu filosofa Schnabeho, na což mohl milý Mader pouze rozpačitě pokrčit rameny, protože byl vším jiným než filosofem, ale koneckonců to byl pouhý přízrak a těm je

občas povoleno dělat i nepravděpodobné kousky, tudíž se Mader dozvěděl, že se zřejmě Schnabe už rovnou pominul, protože evidentně v té poslední věci sklouzl již do čirého solipsismu...

Mistr Kačur si sedl na dvorek holešovického antikvariátu, mstivě cigaretou do vzduchu vypaloval díry a přemýšlel nad čtvrtčním výkupem knih. Nebavilo ho to. Jako by měl chuť někoho rozmáčknout, zabít, rozmělnit před metabolismem hrobu. Ale koho? Schnabe? Ne, ten měl stále co říct. Kdo tedy? Lukáček? Mader? Konečně proč ne. Čtvrtční výkup knih s ukecaným dopravcem, s dohad